

Het samenspel tussen mantelouders & professionals

Een verkennend onderzoek naar de samenwerking tussen mantelouders en professionals

Inhoud

Aanleiding & context	3
Doel en centrale vraag	4
Scope	5
Respondenten	5
Inhoudelijke scope	5
Bevindingen	6
1. Samenwerking tussen mantelouders en professionals	
Wat is goede samenwerking?	6
2. Rollen en verwachtingen – Waar ontstaan spanningen?	6
3. De impact op het leven van mantelouders	
Waarom is wederzijds begrip zo belangrijk?	7
4. Ondersteuning van mantelouders – Wat hebben ouders nodig?	8
5. Het zorglandschap – Waarom is samenwerken lastig?	8
Conclusie	10
Aanbevelingen	12
Bijlagen	13
Bijlage 1: Vragenlijsten	13
Bijlage 2: Thema's vanuit resultaten	16
Bijlage 3: Bronnenlijst	20

Aanleiding & context

Voor iedere ouder is zorgen voor een kind vanzelfsprekend. Je bent er voor je kind, ook als het vanwege een ziekte of beperking extra tijd, aandacht, energie en zorg vraagt. Maar soms is die zorg langdurig of zelfs levenslang. Afspraken met artsen, therapeuten, school en de gemeente worden dan een vast onderdeel van het dagelijks leven. Veel ouders van een kind met een beperking, chronische aandoening of ontwikkelingsproblematiek herkennen deze werkelijkheid. Ouders zijn dan niet alleen maar ouders, maar ook mantelzorgers. Zij zien zichzelf alleen niet zo. Zij zijn in de eerste plaats vader of moeder en doen wat voor hen vanzelfsprekend voelt: zorgen voor hun kind. Vaak blijft onzichtbaar hoeveel zorg zij daadwerkelijk verlenen en welke impact dit heeft op hun eigen leven.

Mantelouders - zoals we deze mantelzorgende ouders noemen - en professionals zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden in de zorg en ondersteuning van een kind dat langdurig ziek is of ondersteuning nodig heeft. Een goede samenwerking tussen beide is daarbij essentieel. Maar hoe wordt die samenwerking in de praktijk ervaren?

Mantelzorg in Nederland

Informele zorg speelt een steeds grotere rol binnen de Nederlandse samenleving. Mantelzorgers vormen een substantieel onderdeel van deze informele zorgstructuur. Volgens het Sociaal en Cultureel Planbureau (2026) geeft 39% van de volwassenen mantelzorg in Nederland. Dat zijn ruim 5,5 miljoen mensen. Deze ontwikkeling hangt samen met maatschappelijke trends zoals vergrijzing, decentralisatie van zorgtaken, tekort aan zorgpersoneel en het langer zelfstandig wonen van mensen met een ondersteuningsbehoefte.

De toenemende afhankelijkheid van informele zorg legt druk op mantelzorgers. Naast hun zorgtaken hebben zij een eigen leven, sociale relaties en – in veel gevallen – betaald werk. CNV (z.d.) wijst op de spanningen die kunnen ontstaan tussen werk en mantelzorg, zeker wanneer de zorg intensief en langdurig is.

Binnen de groep mantelzorgers bevindt zich een aanzienlijke groep: mantelouders. De zorg voor een kind met een beperking, chronische aandoening of ontwikkelingsproblematiek is vaak complex, langdurig en emotioneel belastend. Deze ouders combineren de intensieve zorg met werk, huishoudelijke taken en eventuele zorg voor andere gezinsleden. Het risico op overbelasting is hierdoor reëel. Het dossier 'zorgintensieve gezinnen' van Het Nederlands Jeugdinstituut beschrijft dat ouders van een zorgintensief kind vaak continu 'aan' staan. De zorg stopt niet na kantooruren en kent geen duidelijke afbakening tussen formele en informele taken. Dit voortdurende verantwoordelijkheidsgevoel vergroot de mentale en fysieke belasting.

Samenwerking tussen mantelouders en professionals

Mantelouders hebben regelmatig te maken met professionals uit zorg, welzijn, onderwijs en jeugdhulp. Deze professionals bieden formele ondersteuning, maar werken tegelijkertijd samen met mantelouders als ervaringsdeskundige partners in de zorg voor het kind. Hierin ontstaat een spanningsveld: professionals opereren binnen organisatorische kaders, protocollen en tijdsgebonden afspraken. Mantelouders daarentegen functioneren in een continue zorgsituatie zonder formele grenzen. Deze verschillen vragen om wederzijds begrip, duidelijke communicatie en erkenning van elkaars perspectief en expertise.

In het Actieplan Mantelzorgondersteuning van de Gemeente Amsterdam (2024)

worden mantelouders expliciet benoemd. De gemeente onderstreept het belang dat ook zij bekend zijn met en toegang hebben tot passende ondersteuning in Amsterdam. Het bereiken en erkennen van deze doelgroep vraagt echter om gerichte aandacht, omdat hun zorgrol vaak verweven is met het dagelijkse gezinsleven en niet altijd als 'mantelzorg' wordt herkend.

Doel en centrale vraag

Het Expertisecentrum Mantelzorgondersteuning Amsterdam van Markant, centrum voor mantelzorg, heeft een verkennend onderzoek uitgevoerd naar de behoeften en ervaringen van mantelouders, evenals naar de input en naar de perspectieven van professionals die hen ondersteunen. Dit onderzoek beoogt inzicht en bewustwording te geven in de samenwerking tussen mantelouders en professionals. Met dit onderzoek wil Markant professionals informeren en adviseren, met als doel bewustwording, begrip en activering rondom het thema mantelouders te versterken.

De centrale vraag luidt:

Hoe ervaren mantelouders en professionals de samenwerking rondom de zorg voor een zorgintensief kind, en welke verbeterpunten zijn hierin te identificeren ten behoeve van de bewustwording bij professionals rondom dit thema?

Scope

Respondenten

Voor dit verkennende onderzoek hebben we op verschillende manieren met mantelouders gesproken: 1-op-1 interviews, aangesloten bij bestaande lotgenotengroepen en we hebben eind 2025 een bijeenkomst georganiseerd voor mantelouders waar onder andere werd stilgestaan bij dit onderzoek. In totaal hebben we 25 mantelouders kunnen spreken. Dit waren mantelouders met kinderen tussen de 1 en 25 jaar. De meeste van de mantelouders waren moeders, we hebben een enkele vader gesproken.

Voor dit onderzoek hebben we professionals van acht verschillende organisaties gesproken. Bij sommige organisaties zijn meerdere professionals geïnterviewd. De scope van organisaties was breed: we wilden professionals spreken die op verschillende manieren te maken hebben met mantelouders. Ieder vanuit hun eigen rol. Dit waren professionals vanuit: zorg- en welzijnsorganisaties, gezinsondersteuning, onafhankelijke cliëntondersteuning, (speciaal) onderwijs, ondersteuners die direct met ouders in contact staan, cliëntondersteuning en Ouder en kind teams (OKT). Daarnaast hebben we contact gehad met een aantal informele partijen/initiatieven die met dit thema bezig zijn.

Inhoudelijke scope

Tijdens de interviews en de gesprekken die we tijdens de bijeenkomst hebben gevoerd, hebben we ons gericht op de thema's samenwerking, communicatie, houding en gedrag, behoeften en wensen, ondersteuning en reflectie (zie bijlage 1). Hoewel wet- en regelgeving in de gesprekken aan bod kwam, hebben we dit niet als focus meegenomen, omdat het buiten onze directe invloedssfeer ligt. In de resultaten verwijzen we hier wel naar.

Uit de analyse kwamen vijf samenhangende thema's naar voren die inzicht geven in de samenwerking tussen mantelouders en professionals:

1. Samenwerking tussen mantelouders en professionals
2. Rollen en verwachtingen
3. De impact op het leven van mantelouders
4. Ondersteuning van mantelouders
5. Het zorglandschap

Deze hoofdthema's vormen de kern van de resultaten en sluiten aan bij de onderwerpen die tijdens de gesprekken zijn besproken.

Bevindingen

1. Samenwerking tussen mantelouders en professionals

Betrokkenheid

Uit de interviews blijkt dat betrokkenheid wordt gezien als een belangrijke voorwaarde voor een goede samenwerking. Wat goed werkt voor mantelouders in de samenwerking met professionals, zijn korte lijntjes, het gevoel hebben dat iemand met je meedenkt en meeleeft en dat zij worden betrokken bij belangrijke keuzes. Een mantelouder benoemt: *'Het zou helpen als er meer ouderbetrokkenheid komt vanuit professionals. Ook over zorginhoudelijke zaken willen we meebeslissen.'*

Ook willen mantelouders dat hun ervaringskennis wordt meegenomen in de beslissingen die gemaakt worden. Professionals geven aan mantelouders te zien als volwaardige samenwerkingspartners en benadrukken dat *'goede zorg alleen mogelijk is wanneer beslissingen gezamenlijk worden genomen'*. Hier zitten volgens de professionals nog wel kansen om dit in de toekomst nog meer en beter te doen.

Houding

Ook de houding van mantelouders en van professionals is een belangrijk onderdeel binnen de samenwerking. Mantelouders geven aan zich gehoord en serieus genomen te voelen wanneer professionals écht luisteren en belangstelling tonen voor hun ervaringen. Voor veel mantelouders maakt het een groot verschil wanneer professionals hen actief ondersteunen. Zoals een ouder aangeeft:

'Professionals die echt naast je gaan staan en soms ook even samen met je kwaad worden. Op die momenten voel je je gehoord, gezien en echt begrepen.'

Daarnaast is wederzijds begrip een belangrijke voorwaarde voor goede samenwerking. Daarbij geeft een groot deel van de mantelouders aan dat *'een flexibele en open houding helpt om echt tot elkaar te komen'*. Die openheid en transparantie zijn ook belangrijk in de houding die mantelouders zelf kunnen aannemen, geven zowel professionals als mantelouders aan. Er zijn ook mantelouders die door eerdere vervelende ervaringen of verkeerde verwachtingen met frustraties bij een professional komen. *'Dan krijg ik al die frustratie over me heen en word ik op dingen aangesproken die ik niet heb gedaan. Daar zit veel wantrouwen'*, geeft een van de professionals aan. Daarnaast helpt het als de professionals zich flexibel opstellen. Een mantelouder benoemde daarbij een eigen ervaring: *'De agenda werd op ons afgestemd en er werd gekeken of huisbezoeken mogelijk waren, zodat wij niet alles hoefden om te gooien. Dan ervaar je dat een professional echt met je meedenkt.'*

2. Rollen en verwachtingen – Waar ontstaan spanningen?

Regie

Mantelouders zien zichzelf als expert in de zorg voor hun kind. Tegelijkertijd ervaren zij dat zij voortdurend de regie moeten voeren, ook op terreinen waarop zij zelf onvoldoende kennis hebben. Zij moeten afspraken bewaken, achter informatie aangaan, verschillende organisaties met elkaar verbinden en zelf signaleren wanneer vervolgstappen nodig zijn. Meerdere mantelouders geven aan *'er zelf boven op te*

moeten zitten'. Wanneer zij dit niet doen, zien ze dat processen stilvallen. Een van de mantelouders zegt daarover: 'Wij overzien het niet. Alles moet aangedragen worden door jezelf als ouder en je moet zelf aan de bel trekken.' Meerdere mantelouders geven daarbij aan behoefte te hebben aan een professional die overzicht houdt, meedenkt en hen ondersteunt bij het organiseren van de zorg. 'We missen daarbij een casemanager die direct mee kan denken en overzicht kan bieden.' Vooral tijdens overgangsmomenten, zoals de overstap naar een andere school of nieuwe levensfase, wordt deze behoefte sterk gevoeld. Tegelijkertijd geven verschillende mantelouders ook aan dat zij uiteindelijk wel eigenaar willen blijven van het (zorg)proces rondom hun kind.

'We willen zelf regie, maar wel leunen op kennis en expertise van de professional.'

Ook de professionals geven aan de mantelouders te zien als expert van het kind. *'Ze zijn de bepalende factor en hebben de lead.'* Ook zij noemen de term 'regiehouder' voor ouders, maar zien ook de lastigheid met tot waar die regie reikt en wie op een bepaald punt de verantwoordelijkheid moet oppakken. *'Ook is er vaak onduidelijkheid over waar welke verantwoordelijkheid ligt, bijvoorbeeld over het communiceren van regelingen en voorzieningen.'*

Verwachtingen

Uit meerdere interviews met mantelouders blijkt dat de verwachtingen tussen mantelouders en professionals in de samenwerking niet altijd overeenkomen. Mantelouders hebben de verwachting dat professionals bijvoorbeeld meer meedenken in hulp en ondersteuning. Daarnaast worden mantelouders met een bepaalde verwachting doorgestuurd naar een plek en dan blijkt de uitkomst toch anders te zijn: *'Je denkt daar is de oplossing, maar dan blijkt dat niet zo te zijn. Dat zorgt voor frustratie en irritatie.'*

Ook professionals merken dat verwachtingen regelmatig uiteenlopen. Ouders verwachten ondersteuning die organisaties niet kunnen bieden. Een van de professionals geeft het volgende aan: *'Die verantwoordelijkheid ligt niet bij één organisatie of één iemand. Maar die rol wordt soms nog wel van ons verwacht.'* Zo ontstaan er veel frustraties, waarbij verwachtingen ook onvoldoende expliciet worden besproken.

'We worden soms als reddende engel neergezet, maar we kunnen ook niet toveren.'

Tegelijkertijd geeft een aantal professionals het volgende aan: *'We benoemen zaken wel helder, maar ouders weten misschien ook niet zo goed wat ze kunnen verwachten van welke organisatie. Er is ook veel en er komt steeds meer bij.'* Professionals geven aan verwachtingen zo helder mogelijk te schetsen: *'We maken verwachtingen bespreekbaar, maar ondanks dat zitten we er toch soms naast.'*

3. De impact op het leven van mantelouders – Waarom is wederzijds begrip zo belangrijk?

Naast samenwerking, rollen en verwachtingen speelt ook de impact van langdurige

zorg op het leven van mantelouders een belangrijke rol. Mantelouders ervaren dat professionals zich niet altijd voldoende bewust zijn van de emotionele en praktische belasting die zij dagelijks ervaren. *'Hulpverleners snappen niet voldoende wat de impact is, hoe zwaar het is.'* Zij missen aandacht voor hun draagkracht, hun welzijn en de invloed die de zorg heeft op hun eigen leven. Een groot deel van de bevroegde mantelouders geeft aan dat zij niet alleen behoefte hebben aan praktische ondersteuning, maar vooral aan erkenning voor wat het betekent om langdurig zorg te dragen.

Professionals herkennen dat achter boosheid, frustratie of weerstand van ouders vaak overbelasting, verdriet of rouw schuilgaat. Verschillende professionals geven aan dat meer kennis over levend verlies¹ en de impact van langdurige zorg hen kan helpen ouders beter te begrijpen en beter aan te sluiten bij hun behoeften. *'Je beseft niet wat het betekent voor deze ouder. Eerst denk je: deze ouder wil niet meewerken, maar gaandeweg kom je erachter wat er echt achter zit.'* Professionals benadrukken zelf ook het belang van het leren kennen van de leefwereld van ouders. Meer inzicht in hun dagelijkse werkelijkheid draagt volgens hen bij aan meer begrip, betere communicatie en uiteindelijk een gelijkwaardig partnerschap.

'Er mist inzicht vanuit de zorgprofessional over hoe zwaar ouders het daadwerkelijk hebben. Dan blijft het liggen of komen we niet verder in de samenwerking.'

4. Ondersteuning van mantelouders – Wat hebben ouders nodig?

De interviews laten zien dat een onderdeel van de samenwerking ook gaat over de ondersteuning van mantelouders. Uit de gesprekken blijkt dat ondersteuning zich in de praktijk vaak richt op het kind, terwijl de behoeften van mantelouders minder aandacht krijgen. Mantelouders geven aan dat zij zich regelmatig aan hun lot overgelaten voelen, vooral in de eerste periode na een diagnose of tijdens belangrijke veranderingen in het leven van hun kind. Juist dan weten zij vaak niet welke ondersteuning beschikbaar is of waar zij terecht kunnen.

'Vaak moeten we er via andere ouders achter komen hoe dingen werken. Daar missen we echt de begeleiding van de organisatie(s).'

Mantelouders geven aan behoefte te hebben aan meer begeleiding bij het vinden van passende zorg, praktische informatie en overzicht binnen het complexe zorglandschap. Een van de ouders zegt: *'Je weet niet wat je niet weet'*, waarmee ze bedoelt dat er zoveel is en je niet van zaken op de hoogte kunt zijn waar je (nog) niks vanaf weet of waar je nog niet in thuis bent.

Daarnaast benoemen mantelouders dat investeren in hen als ouders ook invloed heeft op het kind: *'Ondersteuning van ons draagt ook bij aan de zorg voor het kind.'* Ze noemen ondersteuning bij de emotionele verwerking en acceptatie van de situatie als belangrijke behoefte. Professionals herkennen dit. Zij geven aan dat binnen veel organisaties de focus primair ligt op het kind, waardoor er weinig ruimte is om ouders zelf te begeleiden. *'We rapporteren alleen op het kind en hebben niet de ruimte om naar het gezin te kijken. Als er voor ouders wat nodig is, verwijzen we door.'* Wel zien

zij mogelijkheden om mantelouders actiever te wijzen op mantelzorgondersteuning en lotgenotencontact. Volgens professionals kunnen juist ontmoetingen met andere ouders veel herkenning, steun en praktische kennis opleveren. *'Als professional zie je veel gezinnen en ouders. Op die manier kun je de link leggen naar andere ouders, je gunt het dat ze het ook van andere ouders horen.'*

5. Het zorglandschap – Waarom is samenwerken lastig?

Hoewel dit onderzoek zich richt op de samenwerking tussen mantelouders en professionals, blijkt uit vrijwel alle gesprekken dat deze samenwerking niet los kan worden gezien van de huidige ontwikkelingen binnen het zorglandschap. Zowel mantelouders als professionals benoemen dat personeelstekorten, lange wachtlijsten, hoge werkdruk, versnippering van de zorg en een groot personeelsverloop invloed hebben op de dagelijkse praktijk. Mantelouders ervaren hierdoor dat zij regelmatig opnieuw hun verhaal moeten vertellen aan nieuwe professionals en dat zij met veel verschillende organisaties te maken hebben die onderling onvoldoende samenwerken. Dit kost veel tijd en energie. Professionals herkennen deze knelpunten. Zij geven aan dat ook zij beperkt worden door de beschikbare capaciteit en de inrichting van het zorgsysteem. Hierdoor kunnen zij niet altijd bieden wat mantelouders nodig hebben, ondanks hun inzet. Zoals één professional verwoordde: *'We kunnen doen wat er binnen onze invloedssfeer ligt, maar we kunnen ook niet toveren.'* Deze context vormt een belangrijke achtergrond in dit onderzoek.

Conclusie

Dit onderzoek laat zien dat goede samenwerking tussen mantelouders en professionals niet vanzelfsprekend is, maar ontstaat wanneer beide partijen elkaar als gelijkwaardige samenwerkingspartners benaderen. Betrokkenheid, wederzijds begrip, open communicatie en het erkennen van de ervaringskennis van mantelouders blijken daarbij belangrijke voorwaarden. Mantelouders willen actief betrokken worden bij beslissingen rondom hun kind en ervaren samenwerking als waardevol wanneer professionals met hen meedenken, bereikbaar zijn en oog hebben voor hun situatie. Zij zien dit nog niet altijd in de praktijk terug. Professionals onderschrijven het belang van deze gelijkwaardige samenwerking en geven aan hierin altijd op zoek te gaan naar partnerschap. Hierbij wel de kanttekening dat mantelouders en professionals de mate van ouderbetrokkenheid verschillend ervaren in de praktijk.

De resultaten laten zien dat spanningen in de samenwerking vaak ontstaan door onduidelijkheid over (regie)rollen en verwachtingen. Mantelouders ervaren dat zij veel verantwoordelijkheid dragen voor het organiseren en coördineren van de zorg, ook op terreinen waarop zij zelf onvoldoende kennis hebben. Hoewel zij de regie over de zorg voor hun kind willen behouden, hebben zij behoefte aan professionals die overzicht houden, meedenken en hen ondersteunen bij het navigeren door het complexe zorglandschap. Enerzijds geven ouders aan dus regie te willen hebben, maar daarnaast verwachten ze ook van professionals een bepaalde mate van regie, bijvoorbeeld overzicht houden. Hier lijkt nog een tegenstrijdigheid te zitten. Daarnaast blijken professionals regelmatig verwachtingen tegen te komen die zij, door de grenzen van hun organisatie of functie, niet kunnen waarmaken. Wanneer deze verwachtingen onvoldoende worden uitgesproken en afgestemd, kan dit leiden tot frustratie en teleurstelling aan beide kanten. Daarbij zien we ook dat het nog verschillend wordt ervaren hoe er aan verwachttingsmanagement wordt voldaan. Professionals geven aan hier tijd en aandacht voor te hebben, terwijl bij mantelouders toch nog vaak andere of verkeerde verwachtingen zijn.

Een belangrijke verklaring voor bovenstaande spanningen ligt in de impact die het langdurig zorgen voor een zorgintensief kind heeft op het leven van mantelouders. De dagelijkse zorg vraagt veel van hen, zowel praktisch als emotioneel. Uit de gesprekken blijkt dat professionals zich niet altijd bewust zijn van deze belasting en van rouw en levend verlies die veel mantelouders doormaken. Wanneer professionals inzicht hebben in de leefwereld van mantelouders en begrijpen welke invloed deze ervaringen hebben op hun gedrag, emoties en behoeften, ontstaat meer ruimte voor wederzijds begrip en een samenwerking die beter aansluit bij wat ouders nodig hebben.

Daarnaast maakt dit onderzoek duidelijk dat de ondersteuning van mantelouders zelf nog onvoldoende aandacht krijgt. De focus ligt in de praktijk veelal op het kind, terwijl mantelouders juist behoefte hebben aan begeleiding, informatie en ondersteuning bij het organiseren van de zorg en het vinden van passende hulp. Ook het wijzen op mantelzorgondersteuning en lotgenotencontact kan bijdragen aan het versterken van hun draagkracht. Investeren in de ondersteuning van mantelouders betekent daarmee indirect ook investeren in de kwaliteit van de zorg voor het kind.

Tot slot laten de bevindingen zien dat de samenwerking tussen mantelouders en professionals niet los kan worden gezien van de context waarin deze plaatsvindt.

Personeelstekorten, lange wachtlijsten, versnippering van zorg en wisselingen van professionals maken het voor beide partijen moeilijk om duurzame samenwerkingsrelaties op te bouwen. Hoewel deze systemische factoren niet altijd beïnvloedbaar zijn, laten de resultaten zien dat er binnen de dagelijkse samenwerking wel degelijk ruimte is om het verschil te maken. Door bewust te investeren in gelijkwaardig partnerschap, open communicatie, heldere verwachtingen en aandacht voor de leefwereld van mantelouders kan de samenwerking worden versterkt. Juist deze aspecten blijken bepalend voor de mate waarin mantelouders zich gehoord, gezien en ondersteund voelen.

Aanbevelingen

Op basis van de resultaten doen we hieronder een aantal aanbevelingen om meer bewustwording te creëren rondom dit thema bij professionals.

1. Vergroot het bewustzijn van de leefwereld van mantelouders

Een goede samenwerking begint met bewustzijn van de leefwereld van mantelouders. Professionals die werken met kinderen en jongeren met een intensieve zorgvraag zouden zich bewust moeten zijn van de impact die langdurige zorg heeft op het dagelijks leven van ouders (en de rest van het gezin). Dit gaat niet alleen over de praktische zorgtaken, maar ook over de emotionele en sociale gevolgen van langdurige zorg, zoals voortdurende verantwoordelijkheid, onzekerheid, rouw en verlies.

Door deze leefwereld te begrijpen, kunnen professionals zich beter verplaatsen in de situatie van mantelouders en aansluiten bij hun behoeften en ervaringen. Dit bevordert wederzijds begrip, versterkt het vertrouwen en vormt de basis voor een gelijkwaardige samenwerking.

2. Versterk de competenties voor triadisch samenwerken

Samenwerking rondom een zorgintensief kind vraagt om triadisch samenwerken: een samenwerking waarin kind, mantelouder en professional gezamenlijk optrekken. Dit vraagt van professionals specifieke kennis en vaardigheden. Zij moeten in staat zijn om verschillende perspectieven samen te brengen, open en transparant te communiceren en mantelouders te erkennen als gelijkwaardige partner en ervaringsdeskundige.

Scholing en aandacht voor triadisch samenwerken kunnen professionals hierbij ondersteunen. Hierdoor ontstaat een samenwerking waarin gezamenlijk besluiten worden genomen en de zorg beter aansluit bij de behoeften van zowel het kind als de mantelouder.

3. Vergroot kennis over (overbelasting bij) mantelzorg en passende doorverwijzing

Vergroot de kennis van professionals over mantelzorg en de gevolgen van langdurige zorg. Dit omvat inzicht in wat mantelzorg inhoudt, welke belasting mantelouders kunnen ervaren en welke signalen kunnen wijzen op (dreigende) overbelasting.

Met deze kennis kunnen professionals niet alleen de ondersteuningsbehoeften van het kind, maar ook die van de mantelouder tijdig herkennen. Hierdoor kunnen zij het gesprek aangaan over draagkracht en ondersteuning, passende voorzieningen of verwijzingen inzetten en bijdragen aan het voorkomen van overbelasting. Dit versterkt niet alleen het welzijn van mantelouders, maar komt uiteindelijk ook de kwaliteit en continuïteit van de zorg voor het kind ten goede.